

[Rimstad.]

gængelig nødvendigt, at staten i den nuværende situation supplerer den private opsparing med sin egen opsparing, altså med en statsopsparing, når den private opsparing er for lille, således som han konstaterer den er det i øjeblikket.

Dette finanslovsforslag viser imidlertid, at det er farligt at overlade den socialdemokratiske regering penge, hvad enten det drejer sig om skatter, afgifter eller lån, herunder tvangslån. Den bruger dem nemlig hæmningsløst og forøger år for år statens økonomiske aktivitet på bekostning af den enkelte borgers økonomiske frihed. Det er vi inden for vort parti absolut modstandere af.

Rosing: I mit indlæg skal jeg som tidligere afholde mig fra at komme med en almindelig betragtning om finansloven og statens finansielle stilling. Jeg ved meget vel, at den fremgangsmåde at tage et enkelt afsnit ud af helheden kan betegnes som partiskhed, da afsnittet også må være med i helhedsvurderingen, men det er nu blevet en tradition, at grønlandske repræsentanter gør nogle bemærkninger til vor del af finanslovsforslaget, i hvert fald så længe vi er uden for partierne.

Den højtærede finansminister siger i sin fremsættelsestale, at

„udviklingen af det grønlandske erhvervs- og samfundsliv vil medføre udgifter, der er mindst 35 mill. kr. større end i år.“

Rettere sagt 42 mill. kr. større. Forøgelsen af udgifterne gælder både i drifts-, udlåns- og tilskudssiden. Men budgettet for anlægsvirksomheden er af omtrent samme størrelsesorden som i indeværende finansår.

Det er os alle klart, at vor udvikling hvert år kræver store kapitaloverførsler såvel til drift af statslige institutioner og virksomheder som til nødvendige anlægsarbejder, hvis udførelse er dobbelt så dyr som i det øvrige rige. Så længe staten er næsten den eneste arbejdsgiver i Grønland, kan man ikke vente sig andet, end tilfældet

er og vil være det endnu i den kommende tid. Selv om udviklingen i den private sektor går jævnt fremad og vi regner med, at private og de grønlandske kommuner med tiden vil overtage de virksomheder, som for tiden drives af staten, vil overgangstiden på dette område være langvarig.

Det er en kendsgerning, at finansloven hvert år udviser millionunderskud i Grønland og i Grønlandsarbejdet. Til trods herfor ved vi, at omkring 50 pct. af de årlige bevillinger til drift og anlægsarbejder vender tilbage til den danske befolkning som arbejds løn og fortjeneste, ligesom det er almindelig kendt, at indgåede kontrakter mellem amerikanere og danske firmaer for de arbejder, der udføres på baserne i Grønland af danske teknikere, håndværkere og arbejdere, indbringer 60-70 mill. kr. årlig i den private sektor hernede. Længe før jeg gik ind i folketingets arbejde, vidste jeg, hvilken velvilje, hensyntagen og forståelse over for vore sager der står bag ved de årlige bevillinger og lovgivningsarbejdet i øvrigt. Det vil jeg også denne gang takke for. Men det kan ikke nægtes, at de årlige statsbevillinger til Grønland også medvirker til den høje beskæftigelse og velstandstigning blandt den øvrige befolkning i riget. Det er således ikke altid, man må kigge på de konkrete negative tal i den grønlandske del af finansloven med rynket pande. Bevillingerne er til bedste for Grønland og grønlænderne; dette er et faktum. Men på den anden side fremkommer den vekselvirkning, at skattepligtige familiers udkomme hernede er afhængig af disse bevillinger, og det er jo kun en glædelig bivirkning af den indsats, som vi påskønner og takker for.

Derefter vil jeg kigge lidt nærmere på finanslovsforslaget.

Ser vi på § 2 P, den kgl. grønlandske handels driftsbudget for kalenderåret 1965, og § 9, budgettet for ministeriet for Grønland, kan vi konstatere, at de samlede beløb er forøget med henholdsvis 12 og 13 pct. Forøgelsen sker hovedsagelig i